

Sygn. akt: I C 261/17 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Maszlanka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Wioletta Przybylska

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2017 r. w Lidzbarku Warmińskim na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Finanse spółki akcyjnej z siedzibą w P.

przeciwko K. A.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Magdalena Maszlanka

Sygn. akt I C 261/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) Finanse Spółka Akcyjna z siedzibą w P. wniosła o zasądzenie od pozwanego K. A. kwoty 1861,32 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 29 września 2015 r. zawarł z pozwanym umowę numer (...), której przedmiotem było udzielenie pożyczki i świadczenie usługi terenowej obsługi pożyczki w wysokości 1963,61 zł (w tym kwota za usługę terenowej obsługi pożyczki w wysokości 175 zł) oraz oprocentowanie w wysokości 68,48 zł. Pierwsza rata była wymagalna w terminie 7 dni od dnia wypłaty kwoty, kolejne raty płatne były tygodniowo, zgodnie z historią spłat i umową. Pozwany był zobowiązany do zapłaty za obsługę pożyczki w domu niezależnie od tego, czy rzeczywiście doszłoby do fizycznego przekazania danej raty do rąk własnych doradcy. Łączne zobowiązanie pozwanego względem powoda wynosiło 2032,09 zł. Pozwany zobowiązany był do spłaty kwot określonych umową w 35 tygodniowych ratach, z których pierwsza wynosiła 58,05 zł, a pozostałe 58,06 zł. Powódka wypełniła spoczywające na niej zobowiązanie, wynikające zarówno z umowy pożyczki jak i umowy o świadczenie usługi obsługi pożyczki w domu. Termin wymagalności umowy upłynął w dniu 31 maja 2016 r. Z powodu opóźnień w spłatach powódka naliczyła odsetki za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych – 174,23 zł. Pozwany wpłacił kwotę 360 zł, która została zaliczona na poszczególne raty pożyczki oraz na odsetki (1,01 zł). Pismem z dnia 12 września 2016 r. powód wypowiedział umowę pożyczki. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się 1673,10 zł niespłaconych rat, 173,22 zł odsetek za opóźnienie oraz 15 zł kosztów windykacyjnych. Na podstawie umowy z dnia 29 lutego 2016 r. doszło do przeniesienia własności przedsiębiorstwa na rzecz nabywcy (...) Finanse Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., w szczególności przeniesione zostały wierzytelności, w tym prawa wynikające z umów zawartych przez (...) Finanse spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową.

Pozwany K. A. nie odniósł się do żądania pozwu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie pozwany nie stawił się na rozprawie i nie odniósł się pisemnie do żądania pozwu. W takiej sytuacji, w myśl art. 339 § 1 k.p.c., Sąd zobligowany był rozstrzygnąć sprawę wyrokiem zaocznym.

Stosownie do art. 339 § 2 k.p.c., wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda przytoczone w pozwie o okolicznościach faktycznych, jednakże tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy. Domniemanie zgodności twierdzeń faktycznych powoda z prawdziwym stanem rzeczy ma szczególny charakter, bowiem bezczynność pozwanego jest tu, w pewnym sensie, przyznaniem okoliczności przytoczonych w pozwie. Fakty przyznane w procesie nie wymagają dowodu tylko wtedy, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (art. 229 k.p.c.) Powstanie więc wątpliwości, o których mowa w § 2 art. 339 k.p.c. nie wyłącza zaoczności, lecz prowadzi do konieczności przeprowadzenia przez sąd postępowania dowodowego. Będzie tak np. w razie, gdy twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie są wzajemnie sprzeczne lub niepełne, to jest nie dają pełnego obrazu faktów określających stan sprawy albo też wnioski z nich wyciągnięte nie dają się pogodzić z regułami logicznego rozumowania. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 maja 1998 r., I CKU 34/98)

Jak podkreśla się w orzecznictwie, wprowadzenie przez art. 339 § 2 k.p.c. domniemania zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd jest bowiem zobowiązany, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97)

Uzasadnienie pozwu nie było wystarczająco szczegółowe i jednoznaczne, by poczynić na jego podstawie ustalenia faktyczne. Nie było jasne, który podmiot faktycznie udzielił pożyczki ((...) Finanse Spółka Akcyjna z siedzibą w P. czy (...) Finanse spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa), nie wskazano, kiedy kwota pożyczki została wypłacona, co ma znaczenie dla określenia terminów spłaty poszczególnych jej rat. Nie opisano, jakie były reguły naliczania opłat dodatkowych, przesłanki rozwiązania umowy. Powód nie wyjaśnił też, kiedy pozwany miał dokonać wpłaty w wysokości 360 zł oraz dlaczego kwota ta, wbrew cytowanym w uzasadnieniu pozwu zapisom umownym, została w przeważającej części zaliczona na poczet należności głównej. Podkreślić przy tym należy, że prawdziwość ostatniego twierdzenia może budzić wątpliwości. Całkowity koszt pożyczki to 2032,09 zł, z czego 1963,61 zł to całkowita kwota pożyczki a 68,48 zł oprocentowanie. Powód dochodzi zaś sumy 1673,10 zł należności głównej, co prowadzi do wniosku, że wpłata pozwanego w większej części została zaliczona na poczet odsetek. Sąd nie mógł też zweryfikować prawidłowości wyliczenia kwoty 174,23 zł, a zatem nie mógł poprzestać na przytoczonych w pozwie twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych, lecz zobowiązany był przeprowadzić postępowanie dowodowe.

Powód nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swojego stanowiska. Był on zaś zwolniony z obowiązku dowodzenia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy jedynie na etapie elektronicznego postępowania upominawczego (tak art. 50532 § 1 zdanie drugie k.p.c.). Natomiast po stwierdzeniu braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym sprawa została przekazywana sądowi właściwości ogólnej pozwanego i do dalszego postępowania nie mają zastosowania przepisy Rozdziału I Działu VIII Tytułu VII Części pierwszej k.p.c. W konsekwencji powód, na podstawie art. 505 32 § 1 zdanie pierwsze zobowiązany był do wymienienia dowodów w pozwie, a chcąc dowieść słuszności swojego stanowiska, powinien był, zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., te dowody przedstawić w taki sposób, aby Sąd mógł zapoznać się z ich treścią na terminie pierwszej wyznaczonej rozprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów ciążył przy tym na powodzie bez względu na stanowisko, jakie zajęłby odnośnie do żądania pozwu jego przeciwnik procesowy i bez stosownego wezwania ze strony Sądu, a brak inicjatywy dowodowej nie jest jedną z przesłanek odroczenia rozprawy w rozumieniu art. 214 § 1 k.p.c., zwłaszcza że

już w dniu 28 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, a zatem wyraził wątpliwości co do wiarygodności roszczeń powoda.

Podkreślić też należy, że przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki, jest nie tyle jej prawem czy obowiązkiem procesowym co ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne. Należy przy tym pamiętać, że sąd rozstrzyga sprawę według właściwego prawa materialnego na podstawie koniecznych ustaleń faktycznych uzyskanych dzięki zebranych środkom dowodowym. Na te właśnie ustalenia składają się dowody, które przedstawiają w pierwszej kolejności same strony, zgodnie z brzmieniem art. 232 k.p.c. (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 10 marca 2014 r. w sprawie III AUa 930/13).

Nie można przy tym pominąć, że utrwalone jest stanowisko, że niedołączenie załączników wymienionych w pozwie nie stanowi braku formalnego pisma procesowego w rozumieniu art. 130 § 1 k.p.c. Jak bowiem wskazał Sąd Apelacyjny w Krakowie w postanowieniu z dnia 4 września 2012 r. w sprawie I ACa 1196/12, wprawdzie użyty w art. 130 § 1 k.p.c. termin "warunki formalne pisma" nie został w innych przepisach k.p.c. precyzyjnie zdefiniowany, jednakże dla jego prawidłowej interpretacji kluczowe znaczenie ma początkowy fragment omawianego przepisu, w którym wskazano, iż chodzi w nim o takie uchybienia, które uniemożliwiają nadanie złożonemu pismu prawidłowego biegu. Fizyczny brak dokumentów mających stanowić dowody na poparcie twierdzeń zawartych w składanym piśmie nie stanowi żadnej przeszkody w dalszym procedowaniu. W świetle tego orzeczenia jak i w świetle art. 505 § 37 § 1 k.p.c. nie było zatem podstaw do wzywania powoda do złożenia dowodów w sprawie pod rygorem umorzenia postępowania, zwłaszcza że był nim przedsiębiorca zawodowo zajmujący się udzielaniem pożyczek konsumenckich.

W tym stanie rzeczy, wobec nieudowodnienia roszczenia, powództwo należało oddalić.